

Sygn. akt V KK 260/12

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 listopada 2012 r.

sprawy J. L.,

skazanego z art. 258 § 3 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 grudnia 2011 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 27 maja 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację skazanego jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć kosztami postępowania kasacyjnego skazanego J. L.

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

Kasacja zawiera jeden tylko zarzut, tj. naruszenia przepisu art. 258 § 3 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na niesłusznym przyjęciu, że w okresie objętym aktem oskarżenia, skazany wspólnie i porozumieniu z innymi osobami, założył, a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu popełnianie przestępstw skarbowych.

Zacząć należy od stwierdzenia, że kasacja pod pozorem zarzutów błędnego zastosowania prawa materialnego, zmierza do kwestionowania dokonanych w

sprawie ustaleń faktycznych. Ustalenie, że skazany grupę przestępczą założył, a następnie nią kierował, nie należy do sfery wykładni, czy zastosowania art. 258 § 3 k.k., lecz do sfery ustaleń faktycznych, które leżą poza dopuszczalnym kręgiem zarzutów kasacyjnych. Niezależnie od tego zauważyć należy, że sąd I instancji podszedł do tej kwestii w sposób bardzo rzetelny i w uzasadnieniu wyroku przekonująco wskazał powody, dla których taką założycielską i kierowniczą rolę skazanemu przypisał.

Tak ustalona treść zarzutu kasacyjnego nie może doprowadzić do uwzględnienia kasacji. Skarżący zmierza w istocie do dublowania kontroli odwoławczej, poprzez ponowne podniesienie zarzutów postawionych w apelacji. Tymczasem sposób i rezultat dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych był przedmiotem kontroli sądu odwoławczego i spotkał się z jego aprobatą. Skarżącym należy przypomnieć, że kontrola kasacyjna, jako instrument procesowy o charakterze nadzwyczajnym, nie może służyć do weryfikowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

W powyższych względów orzeczono jak w sentencji.